

način, kako opravlja svoj posel. Zvedeli smo, da med dvanajsterimi poslanci velikega posestva, ki so sami Nemci, ne najdeš ne enega, kateri bi bil Slovencem prijazen in pravičen, da to velja tudi o petindvajsetih poslancih, kateri zastopajo v dež. zboru mesta, trge, trgovinske in obrtniške zbornice, da so štirje kmečki poslanci z Zgornje Štajarske nam Slovencem tako hudi in zagrizeni nasprotniki, kakor najliberalnejši poslanci nemških mest.

(Konec prih.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Predsednik avstrijske delegacije, dr. Smolka, je v ponedeljek, dne 18. junija, izrekel sočutje delegacije o smrti nemškega cesarja, Friderika III., ter je predložil, naj z ozirom na to ne zboruje ta dan delegacija. Na to se je delegacija tiho razšla. — V proračunskem odseku avstrijske delegacije je minister za zunanje zadeve, grof Kalnoky, odgovoril na razna vprašanja, da ni bilo od zadnje jeseni gledé naših razmer do zunanjih držav nobene znamenite spremembe. To je tudi verjetno in delegacije izreče brž ko ne ministru popolno zaupanje. — Kakor druga mesta, tudi Graško mesto ne shaja z dohodki, letos ima 2.044.587 gld. stroškov, dohodkov pa se nadeja 1.996.500 gold., primanjkuje mu 48.087 gold. — Nemški konservativci se ne morejo pritoževati, da njih poslanci ne skrbijo za svoje volilce, kajti bili so v dež. in drž. zboru prav možatih besed in tudi sedaj jim poročajo radi o svojem delovanju v teh zborih. — Veselo je, da se slov. Korošci zanimajo sedaj že prav po gostem za družbo sv. Cirila in Metoda. Sedaj že imajo več podružnic te potrebne družbe in kar je posebno lepo, vpisuje se vanje vselej lepo število udov. — V sredo, dne 20. junija, prišli so kranjski dež. poslanci v kratko zborovanje, da se vzprejme predlog dež. odbora gledé poravnovanja dolga, ki ga ima dežela vsled zemljiške odveze. — V Ljubljani prikazuje se nova egiptiska bolezen na očeh, ter preiskujejo sedaj zdravniki vso šolsko mladino, da se bolezen še ne zatrese kje med njo. — V Kviškem, na Goriskem, bodo v nedeljo, 24. junija, velika svečanost v proslavljenje 40letnice vladanja Njih veličanstva. Vsa društva, kar jih šteje oni okraj, sežejo si pri tem v roko, da bode svečanost vredna tacega praznika. — V Gorici se podpisuje prošnja, naj mestno starašinstvo odpravi sedanjege tajnika K. Favettija. Mož je napet Lah in mogoče, da mu sedaj odklenkne. — Mesto Gorica dobi državno policijo, mestna se ni obnesla, prav tako je bilo do nekaj let v našem Gradcu. — Trst ima sedaj vinsko razstavo in dohaja na njo vsak den obilo ljudi, tudi tujcev je več v mestu, kakor sicer v tem

času. — Hrvaški sabor, dež. sbor, vzprejema načrte novih postav, kar jih mu predlaga vlada, ne da jih v čem izpremeni. No le-ti načrti so torej gotovo najboljši ali pa je sabor preveč ponižni sluga vlade. — Popotovanje cesarjeviča Rudolfa in njegove prevzv. soproge, nadvojvodinje Štefanije, po Bosni in Hercegovini budi veliko navdušenje po tej „Novi Avstriji“. Najlepši vzprejem pa je bil, kakor se kaže, v Serajevu. Od ondod se je cesaričinja vrnila skozi Tuzlo domov, cesarjevič pa se je odpeljal naprej v Travnik. — Ogerski minister Tisza je izrekel nemškemu poslaniku na Dunaji, princu Reussu sočutje ogerskih dežel, a ta mu je na to odgovoril, toda v tem je postavil besede „zavezna ogerska vlada“. Na Dunaji je ta beseda vzbudila nevoljo, kajti Ogerska pač menda ni zavezna vlada, ampak to je le avstrijsko-ogerska država.

Vnanje države. Največje zanimanje je sedaj za novega cesarja Nemčije, Viljema II. K temu, kar smo rekli na drugem mestu, pristavimo še tukaj, da se je novi cesar že tudi do ljudstva obrnil in se mu je v lepih, krščanskih besedah naznanil za cesarja. Le-te besede delajo cesarju vso čast, vendar pa ni v njih ničesar, da nam razkaže, kaj misli novi cesar gledé zunanjih držav. — Ruski minister zunanjih zadev, grof Giers, biva sedaj že v Petrogradu, nekaj, kar še doslej ni bilo. No sedaj pa tudi res ni za take moze časa, da počivajo po letovišjih. Rusiji je treba biti previdni, če noče, da se zaplete v vojsko, čije konec se ne da izračunati. — Bolgarija ima kneza, ki ga ni še nobena država pripoznala. To je za njo, a še bolj za kneza velika nevolja, sedaj pa je še razpor med ministri. Pravi se, da jemljejo vsi slovo, toda knez še ne zna, kake moze naj pokliče v novo ministerstvo. Dobro, da ima knez vsaj eno osebo pri sebi, na katero se lahko zanaša — svojo mater, princesinjo Klementino. Z njo pojde sedaj v vzhodno Rumelijo. — Srbi niso zadovoljni z ministerstvom, na čegar čelu stoji Kristić in zatrjuje se, da že tudi kralj misli na Garašanina, toda do tega moža nima ljudstvo nič kaj ljubezni. — V Carjem gradu je bila rabuka med dvema vojaškima polkoma, albanskim in arabskim. Streljala sta drug na drugega in je bilo na konci 5 vojakov mrtvih in 16 ranjenih. Mir je nastal še le, ko so albanskim vojakom vzeli orožje. To so čudne prikazni. — Italija poslej ne pozna več kazni na smrt, najnevarniši hudodelniki pošljejo pa se ali v vedno ječo ali Bog zna, v kake tuje kraje, v kazenske naselbine, če jih kedaj država napravi. — V Španiji se je prenovilo ministerstvo Sagasta, toda nove so le nekatere osebe, vse drugo pa ostane pri starem. — Naravno je, da gledajo Francozje z necim nemirom, če ne s strahom na Nemčijo. Da-si še ne poznamo novega

cesarja, vendar pa sodimo lahko, da je že uzroka za Francijo, naj ne draži Nemčije. — V Ohio, državi v severni Ameriki, imajo preveč vrabljev, pa tudi v New Yorku. Kdor prinese 12 vrabljinjih glav, dobode 24 cent. ali 2 gld. 40 kr. plačila, za-nje. Ni dvoma, da se vname ondi sedaj huda vojska, k sreči pa bode le zoper vrablje.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Naprej nese duhovnik sv. križ, za njim stopajo bogoslovci, duhovni papeževi kamorniki, korarji sv. Petra, potem avstrijski škofi, katerih sem šestnajst naštel in več kardinalov.

Zdajci zagledamo visoko na nosilih sv. očeta, sedečega na naslonjaču. Tako zvesto sem gledal namestnika Kristusovega, da z očmi niti nisem trenil, da bi kaj ne spregledal, in tudi srce mi brž nekaj časa ni bilo. Prikazen sv. očeta je res veličastna; zdelo se nam je, da gledamo bolj duh njegov ko jega samega, to pa zbog tega, ker ga je sama kost in koža in ker je obraz njegov upadel in bel kakor stena, in je tudi vsa njegova obleka bela, razve rudeče z zlatom všite in na prsih zapete štole. Okoli vrata je nosil verižico in naprsni križ iz briljantov.

Zdaj so se vrstili prizori, katere smo bolj z ustmi, kakor z očmi gledali. Ko namreč Francozi in Lahi, katerih se je lepo število utihotapilo v cerkev, zagledajo sv. očeta, vpijejo na ves glas: Vive! Evviva! Takšni krik sègreje sčasom tudi avstrijsko kri, in tedaj navdušeno navzdignemo: Živio! Slava! Hoch! Eljen! da je kar gromelo po cerkvi sv. Petra, pa tudi mogočno odmevalo v srci sv. očeta, zakaj ko so videli naše srce, so pokašljavali in globoko po sapo hodili. Ni dopovedati, s koliko ljubeznijo so nas namestnik Kristusov blagoslavljal: tako prisrčno zamore le oče svoje otroke blagosloviti. Na desno in levo je daleč segala njihova roka, kakor bi hotela vsacega posebej na čelu pokrižati. Časih se sv. oče celo opešani vržejo v naslonjač, a precej jih srce zopet posili, da z nova začnejo dobro ljudstvo blagoslavljalati.

Ko se vpitje nekoliko vleže, potem pa začnejo z rokami ploskati in z robei in klobuki mahati. Kaj si čemo? Slovenci smo jih tudi v tem posnemali.

Začne se sv. meša. Sv. oče so celo mešo k nam obrnjeni in tako smo si dosti zavžili njihovega obličja. Zapazil sem, da so pogostem na križ pogledali in z rokama visoko proti nebesom segali, kakor bi hoteli ves blagor, kar ga v nebesih imajo, doli na nas potegniti. Pri sv. meši sta jim stregla dva duhovna kamor-

nika, dečki pa so zdaj in zdaj eno zapeli. Na Laškem po cerkvah shodi ali kora ni, in tedaj tudi orglje niso na shodéh, ampak orglje stojijo v cerkvi v kakem kotu, in na potačih jih potem porinejo k tistemu altarju, kjer jih ravno trebajo. Po sv. obhajilu so sv. oče nekatere romarje — tudi avstrijske obhajali.

Ko po sv. meši Leona vzdignejo, vriska zopet ni bilo ne konca, ne kraja. Nekaj časa se po cerkvi druga ni slišalo, kakor sam „živio“, kar pa ni čudež, ker so Slovencem prišli na pomoč Čehi, Poljaki, Srbi, Rusini, Slovaki, Bosniji in zlasti bratje Hrvati. Na sredi med nami se procesija naenkrat ustavi. Sv. oče se vzdignejo in nam dajo slovesni apostolski blagoslov. Odpevali so prav visoko, a mi smo se čudili njihovemu krepkemu in čistemu glasu. Ko se procesija sred cerkve obrne proti izhodu, zakliče poleg mene slovenski g. župnik: Živio naš sv. oče Leon XIII.! Se zdaj nosim v srcu spomin, kako milo so ga sv. oče pogledali in blagoslovili a potem nam jako ljubeznjivo z roko še „srečno“ dali.

Zdajci zagrinjalo sv. očeta skrije našim očem. V cerkvi nastane velika tihota. Vsako oko je bilo rosnato: to so bile solze ljubezni in veselja. Ni čuda, da je po tako gromovitem „živio“ padal rahli dež, ki je naša srca gotovo za dosti let včinił plodna in rodovitna. V tem trenutku se mi je zdelo, da na tem svetu nimam več nobene želje.

Dasiravno nas je bilo nad 20 tisoč pri sv. meši, nas je bilo le pred altarjem nekoliko videti, vsi drugi prostori so bili prazni. Cerkev sv. Petra 75 tisoč ljudi spravi v svoje krilo.

(Dalje prih.)

Smešnica 25. Dva potepuha gresta mimo njive, kjer kmetovalec seje. Porogljivo mu rečeta: „Oče le delajte, midva pa bodeva sad vašega truda vživala!“ — „To je prav lahko mogoče“, odgovori kmet, „kajti rayno sejem konoplje, mogoče, da se vama splete kedaj iz njih vrv za vislice“.

Razne stvari.

(Za pogorelee.) Milih darov za pogorelee v Podovi se je nabralo pri c. kr. okr. glavarstvu v Mariboru 1336 gld. 22 kr. in troje vreč žita.

(Slov. šola) V Veliki Pirešici pri Celji snuje se podružnica družbe sv. Cirila in Metoda. Kakor sodimo iz mož, ki so v začasnem odboru, stopi ta podružnica k malu in krepka med druge vrstnice svoje.

(Načelnik.) Krajni šolski svet pri Mali nedelji si je volil g. A. Božiča, posestnika pri Mali nedelji, za načelnika. Bil je že doslej na istem častnem mestu.